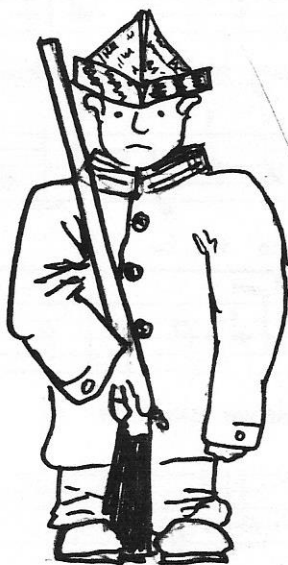

BILLS ØJNE

Første gang jeg Bill så,
 var en dag, jeg sku' gå
 hen til Blaching ved Old Towers Port.
 Kækt han nikked' til mig,
 og så smilede jeg,
 og så var vort bekendtskab straks gjort.
 Glad han tog mig om livet og gav mig et kys,
 og han klapped' mig blidt på mit hår.
 Jeg kan huske endnu,
 da han svor, "lille du,
 vi to vil sætte bo næste vår."
 Jeg stirred' i hans øjne,
 de var blide lyseblå,
 de var skælmske og forfløjne,
 men hvor troskab kun jeg så.
 Jeg ser dem stadig gløde
 som i elskovsalig stund,
 ved vort allerførste møde,
 da han kyssede min mund.

Ufred nåed' vort land,
 fjenden hærged' vor strand,
 og soldaterne blev sendt af sted.
 Ingen ro Bill nu fik,
 og en skøn dag han gik
 hen og meldte sig, han ville med.
 Jeg kan se ham endnu i hans ny uniform,
 da forlegen han foran mig stod:
 "Mary, græd ej, min ven,
 vi vil mødes igen,
 du må smile, fat nu mod."
 Jeg stirred' i hans øjne,
 og min kind blev kold og våd,
 de var skælmske og forfløjne,
 skønt de kæmpede med gråd.
 "Jeg kan ej blive hjemme,
 jeg må lyde kongend bud.
 Lov mig, du vil aldrig glemme
 mig hver gang, du be'r til Gud."

(fortsættes -)

Jeg fik tit bud fra ham,
og der stod, "den er stram
her ved fronten i kuglernes regn."
Men i dag fik jeg brev,
det var ej Bill, der skrev,

Og han skriver, at Bill - lille Bill - han er død,
han var forrest en dag, det gik løs;
men det sidste, han skreg,
var en hilsen til mig:
"Hils min Mary, lev vel - stakkels tøs."

Jer ser ej mer' hans øjne,
de var blide lyseblå,
de var skælmske og forfløjne,
men hvor troskab kun jeg så.
En trøst jeg har tilbage,
Bill han døde som en mand,
uden klynken, uden klage,
for sit gamle fædreland.

Første gang jeg Bill så var en dag jeg sku' gå hen til Blaching ved Old Towers Port
kækt han nikked' til mig og så smilede jeg og så var vort bekendtskab straks gjort
glad han tog mig om li-vet og gav mig et kys og han klapped' mig blidt på min kind
jeg kan huske endnu da han svor Lil-le du vi to vil sæt-te bo næste vår
jeg stirred' i hans øjne de var bli-de ly-se-blå de var skælmske og
jeg ser dem stadig glæde som i el-skovs-salig stund
forfløjne men hvor troskab kun jeg så ved vort allerførste møde da han
kyssede min mund

efter Kirstine Rasmussen, Jordløse